رأی شماره :۸۳-۱۳۵۳/۹/۳۰

بسمه تعالی

رأی وحدت رویه هیأت عمومی دیوان عالی کشور

"نظر به اینکه مطابق ماده ۱۷٤ اصلاحی قانون آیین دادرسی مدنی، محکوم علیه غایب پس از ابلاغ حکم غیابی می تواند دادخواست پژوهشی به مرجع رسیدگی پژوهشی تقدیم کند و استثنائی که مقنن به موجب همین ماده راجع به احکام غیابی صادر در دعاوی که خواستهٔ آن بیش از بیست هزار ریال نیست قائل شده و آنها را قابل اعتراض در دادگاه شناخته، بدان جهت است که اینگونه احکام به موجب ماده ٤۷٦ آیین دادرسی مدنی اصولاً قابل رسیدگی پژوهشی نمی باشد و وقتی احکام از این قبیل که دادگاه شهرستان به قائم مقامی دادگاه محل صادر می کند قابل اعتراض شناخته شده است بطریق اولی احکام غیابی صادر از دادگاه بخش در دعاوی مزبور قابل اعتراض در آن دادگاه خواهد بود و رأی شعبه ۱۷ دادگاه بخش در این زمینه صحیح و مطابق با موازین قانونی است. "

"این رأی به موجب ماده ۳ از مواد اضافه شده به قانون آیین دادرسی کیفری مصوب سال ۱۳۳۷ برای دادگاه ها در موارد مشابه لازم الاتباع است."

هیأت عمومی دیوان‌عالی‌کشور